

Mila Linc

V PRACHU A KRVI

AGENT
JEK
29

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

29

Míla Linc

V PRACHU A KRVI

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

OBSAH

V prachu a krvi.....	4
Co přináší řeka.....	4
Výspa civilizace.....	18
V morovém povětří.....	32
Praha, matka měst.....	45
Jako štvaná zvěř.....	62
Zkurvení kacíři	75
Jdi a zabij Turka	91
Za devatero horami	109
Benvenuti a Venezia.....	122
Cesta domů	136
Simon říká.....	145

V prachu a krvi

Co přináší řeka

Kde to sakra jsem? Kam jsem se to sakra dostal?

Ptal se sám sebe, ale odpovědi neznal. Věděl jedině: topil se.

Divoký proud ledové řeky ho srážel ke kamenitému dnu. Pokaždé, když se pokusil vyplavat, záludný vír jej zase stáhl do hlubiny; sotva se stačil nadechnout.

Narážel do skal, které z něj sdíraly kůži, a v duchu klel. Několikrát dostal ránu do hlavy; nemohl ani řvát vzteky, protože by se jenom nalokal vody.

A znovu pod hladinu.

Věděl, že má před sebou posledních pár nádechů. Pak dojde vzduch a Zubaté s kosou i trpělivost. A věděl, že konec bude tak rychlý, že přijde i o ten nejlepší film všech dob: „Život a doba agenta Johna Francise Kováře“. Sice by trval jen chvíli – ostatně když člověk umírá, víc než pár vteřin na přehrání takového filmu stejně nemá –, ale scénář by byl jednoznačně na Oskara.

A určitě by z toho někdo sepsal brakovou knížku...

Natáhl před sebe ruce a vymanil se ze zákeřné pasti. Peřeje jím opět smýkly a nadzvedly ho nad hladinu.

Nadechl se.

Zblízka si prohlédl kamení na dně.

Vydechl.

A zase šup nahoru. Nádech. Něco se změnilo, voda získala svůj obvyklý vztlak, nadnášela. V dravém proudu to byla nepatrná výhoda. Náraz o dno a zase šup nahoru. Nádech.

Stále dokola, bez konce.

A když už se zdálo, že se čas zastavil a divoká říčka si s ním bude hrát až do samotného konce světa, proud zvolnil a burácení peřejí utichlo.

Z posledních sil se zachytil uschlého stromu, který se nakláněl nad hladinou. Potřeboval si odpočinout; už neměl sílu ani šlapat vodu. V okamžiku, kdy se do větví zavěsil, ozvalo se hlasité zapraskání dřeva.

Nahnilý kmen se rozpůlil a půlka, na které visel i Kovář, se vydala v říčním proudu na další cestu.

Zhluboka vydechl, zavěsil se do větví a nechal se unášet proudem. „Zatraceně,“ vyplivl vodu a rozkašlal se. „To byla pěkná hovadina, sjet si řeku bez raftu...“

Chvilí trvalo, než se vzpamatoval. Teprve pak si začal všimnout světa kolem sebe.

Byla noc, na obloze cáry černých mraků, které se občas otevřely a odhalily stříbrné oči hvězd. Za jeho zády, u pramene říčky, bledě zářil obrovský měsíc v úplňku.

Na březích rostly křoviny, na levém, který strmě stoupal od koryta, se černal les. Měsíc vrhal dlouhé stíny a řeka tiše hučela.

Z lesa se ozvalo vlčí zavytí. Odpověděly mu hlasy na druhém břehu. Pak se v měsíčním světle mihla v křovinách tři šedá vyhublá těla.

„Do hajzlu,“ zavrčel Kovář. Původní záměr vydrápat se na břeh přehodnotil a jen se pohodlněji chytil větve.

Vlci běželi podél řeky s ním – do vody se neodvážili. Zkusil na ně křiknout, aby je zaplašil, ale jenom se mu vysmívali a jejich oči zářily ve tmě.

Nechal to být.

Raději přemýšlel.

V jednom měl jistotu – než se dostal do těch divokých peřejí, prošel portálem. Ocítl se v jiném světě. Ten pocit se nedal s ničím jiným splést. Jenže průchod nebyl tak snadný, jak doufal. V jedné chvíli seděl v kánoji ve stojatých vodách v blízkosti mokřin, vteřinu na to už bojoval o život.

Pak přišla další hlodající otázka: dokáže se vrátit domů? Odpověděl si hned – musí to jít! Je jedno jak, ale musí to dokázat.

Domů, pomyslel si a v duchu si to slovo zopakoval. Ano, zvykl si tam a začal tu realitu považovat za *domov*, i když našel stopy po jiných světech. Přeci nezahodí všechno to, co zatím vybudoval. Jestli je cestování mezi světy možné, potřebuje zázemí. Potřebuje prachy. Prostě všechno to, co nechal na druhé straně portálu.

„Takže plán je prostý. Zjistím, kde jsem, co je to za svět, a pak hned šupem domů,“ šeptal si a zvuk vlastního hlasu jej uklidňoval.

Mnohem víc než vlčí vytí, které se čas od času ozvalo z břehů.

Pohlédl na zápěstí. Hodinky nikde. Buď je ztratil v řece, nebo zafungoval Maurbyho efekt. Takže zase velká neznámá.

Teď už nadával tak, že by ho nejspíš za to vyrazili i ze zaplivané přístavní knajpy.

Kopce kolem řeky šplhaly do výšky, koryto se stále rozšiřovalo a proud jej unášel stále pomaleji. I vlci utichli a on osaměl. Pokusil se zamířit ke břehu, ale šlo to docela těžko, naštěstí se řeka stáčela doprava, takže jej proud zanesl ke břehu sám.

Říční bahno pronikavě páchlo, ale Kovář tomu nevěnoval pozornost; bahnité řeky a rybníky občas nevoní dvakrát hezky.

Pustil se větve a několika tempy doplaval ke břehu. Po chvíli se kolena dotkl bahnitého dna. Unaveně vstal. Crčela z něj voda a vítr studil. Skaliska a ostré kameny nahoře v peřejích mu rozervalý oblečení; z kalhot i košile zůstaly cáry, které na něm plandaly a dál se trhaly.

Příště by si měl koupit něco kvalitnějšího.

„Jako Adam v novém světě,“ pomyslel si a strhal ze sebe zbytky hadrů. Takhle mu stejně nebyly k užitku, jenom by překážely a bránily ve volném pohybu. Nechal si trenýrky a kusy látky převázal největší odřeniny, z nichž mu tekla krev.

Usadil se na břeh a zhluboka se nadechl. Trochu se mu motala hlava a zvedal žaludek. Byl zvyklý na ledasco. Přesto jej čas od času vlastní smrt dohnala a rozvířila poklid jeho žití. Trvalo to chvíličku, než se dal dohromady. „Mysli, u všech rohatých, myslí,“ napomenul se. Teď nemohl zaváhat.

V pomyslném deníčku si zapsal tři body, které rozvíjely jeho plán: Za první – zjistit, kam jsem se to vlastně dostal. Za druhé – najít portál a tím i cestu nazpátek. Za třetí – když zvládnou první dva body, vymyslet, jak z toho vytěžit co nejvíc.

Tiše se zasmál – kdyby našel stálou cestu mezi těmito dvěma světy, mohl by tím vyřešit řadu problémů. A kdyby našel podobných průchodů víc, tak by se jeho zisky mohly pěkně znásobit. A hlavně – třeba by se mu povedlo i někoho najít.

Někoho ze známých.

A někomu se zase zdejchnout, třeba X-Hawkovi... U nejmocnějšího sviňáka nebylo nic jisté, klidně by ho mohl objevit i tady, dokázal najít nejrůznější způsoby, jak cestovat mezi světy...

Potřásl hlavou – na tohle bude čas až potom. Nejprve bod jedna.

Opřel se o zem a vstal. Otočil se od řeky a na okamžik ztuhl. Pochopil, že i bod jedna mu dá dost zabrat.

Na hromadě, naskládány jako obří kostičky tetris, před ním ležely mrtvoly. Bledá, nahá těla, promodralá a hnijící. Bělma očí zářila do noci.

John se rozhlédl kolem, připravený na nejhorší. Všiml si, že i v řece leží těla, nadnášená vodou a zachycená v křovinách na břehu.

Jak to, že si jich předtím nevšiml? Přičetl to únavě a vyčerpání a v duchu si nafackoval.

A všiml si i dalších věcí – čistá voda, které se v peřejích tolik nalokal cestou sem, se změnila v zahnívajících smradlavou břečku. Teprve teď si uvědomil ten puch. Žádné bahno, ale pach smrti a hniloby.

Pořádně si těla prohlédl. Všichni mrtví měli kůži zohyzděnou fialovými boláky. Rty zkroucené v křeči odhalovaly zuby. Jakoby na něj hleděly vybledlé umrlčí lebky potažené jen tenkou vrstvou kůže.

Nevšiml si žádné známky násilí. Žádná sečná rána, žádná střelná. Pouze boláky a zaschlé skvrny od krve na bradě a pod nosem.

Ať už se dostal do jakéhokoliv světa, měl nyní jistotu ve dvou věcech: žijí zde lidé a tihle lidé umírají na jakousi nemoc.

Hluboko v něm vyklíčila rostlinka zvaná strach.

Za celou dobu, co cestoval mezi světy, se něčeho takového bát nemusel. Agentura ho vždycky nadopovala očkovacími látkami, a pokud přesto chytil neznámou chorobu, dokázali ho z nemoci po návratu vždy vysekat. Jenže tohle všechno vzalo za své. Žádná Agentura, žádná pomoc.

Tentokrát hrál sám za sebe, bez léků a bez doktorů, kteří svedou zázraky. Jestli se nakazí, bude to konec. Přesto v sobě choval jistou naději. Během služby do sebe dostal tolik chemie, že by to mohlo ještě na čas vydržet. Třeba tenhle svět není úplně neznámý; třeba tu nemoc agenturní lékaři znají...

„Snad,“ zašeptal. „A jestli ne, tak si to někdo šeredně odskáče. Nejspíš to budeš ty, Johne, protože nikdo jiný tu není.“

Obloukem se tělům vyhnul a šplhal do kopce.

Zdálo se mu, že i příroda je nemocná. Země tlela hnijícím listím. Několikrát podklouzl a vyválel se v páchnoucím blátě.

Křoviny ho šlehaly černými šlahouny, holé větve stromů se nakláněly až k zemi. A vzduch páchl zhoubou.

Vyšplhal se na vrcholek kopce. Na obzoru se objevila bledá záře nadcházejícího dne.

Za jeho zády se ozvalo vytí vlků.

Hluboko v údolí se válely chuchvalce bílé mlhy. Ležela nízko u země a proplétala se mezi černými kmeny řídkého lesíka. Kam až dohlédl, všude nekonečný les. Holé koruny buků se proplétaly s věčně zelenými špičkami smrků, na druhém břehu řeky se k potměnému nebi tyčily pokroucené borovice.

Ale nikde žádní lidé. Žádné město, vesnice, cesta... prostě nic. Jenom ti mrtví tam dole.

Věděl, že musí dál podél řeky; lidé vždy žili v blízkosti vody. Jedno z mála univerzálních pravidel, jež platila ve všech světech, kterými prošel.

Věnoval opuštěné krajině poslední pohled. Černá obloha se zbarvila do modra a mraky odpluly do neznáma.

Teprve tehdy si všiml, jak na několika místech na obzoru stoupají vzhůru černé sloupce kouře.

Stiskl rty a povzdechl si. Znal ten pohled – takhle vypadala válka. Další dílek do skládačky. Přišlo mu, že získal hru o tisících kouscích a v ruce držel zatím jenom tři. A k tomu každý jinak veliký a barevný.

Zamířil zpátky k řece. Svah zde prudce klesal, takže se musel přidržovat tenkých kmínků, aby se dolů nezřítíl po hlavě. Nohy mu podkluzovaly v měkké hlíně. Ze všech sil se snažil udržet rovnováhu. I tak víc padal než běžel; chytal se větví, ale lámaly se mu pod rukama. Po zadku sjížděl ze stráně a co chvíli zanádal bolestí, když se odřel o kámen. Posledních pár metrů se řítíl v kotoulech a jen tvrdému výcviku vděčil za to, že si při tom nezlámal vaz.

Tvrdě narazil na zem a najednou už nebylo kam dál padat. Zhluboka se nadechl. Od té doby, co se ocitl v tomto světě, se nic nedařilo.

Konečně zvedl pohled.

„A kurva!“

Hleděl do očí další mrtvolky.

Ze zdechlé krávy zbývala jen hlava a ohryzaná žebra. Skrz ně uviděl Kovář usedlost na břehu řeky. Nebo spíš to, co kdysi usedlostí bývalo.

Na nevelké louce kdysi stálo pět domů. K nebi čněly ohořelé trámy, země zarůstala travou a od lesa se plazily dlouhé šlahouny ostružiní. Vzadu u lesa se krčila napůl shořelá stodola.

Přibližně uprostřed se k nebi tyčila staletá lípa. Stejně jako celá osada i ona byla znamením zkázy a zhouby. Zůstal jenom kmen s pár větvemi – ty ostatní někdo osekal, jako by se chtěl tomu stromu pomstít. V černém ohořelém dřevu zely hluboké záseky.

Pomlácený Kovář se zvedl a plížil se mezi troskami.

Obešel strom a zamračil se. Jeho škleb se změnil změnil v úsměv. A vzápětí, když si uvědomil, jakým směrem se ubíraly jeho myšlenky, se zamračil.

Na stromu visel ukřižovaný chlapík. Byl nahý a zkrvavený. Oči vypálené, uši a nos uřezané. Kde to bylo možné, někdo do něj vyřezal vulgární obrazce všeho druhu, a rozmlátil mu přirození do krvavé kaše.

Tohle byl důvod prvního zamračení.

Ukřižovali ho jako Krista. Ruce a nohy měl přibité hřeby k zvrásněné kůře.

To byl důvod k úsměvu.

Protože hned další myšlenka, která mu proběhla hlavou, zněla velice prostě a logicky: „Pokud k něčemu takovému použili železné hřebíky a nechali je tu rezivět, železo v tomhle světě bude běžnou surovinou.“ První myšlenku ihned následovala další: „Pokud je tady železa dost, pak se z tohoto světa stává zlatý důl.“ Stačilo by najít cestu nazpátek a obchody by se mohly začít hýbat.

Pašování zbraní, kterému se věnoval před průchodem do tohoto světa, se stalo obyčejnou dětskou zábavou. Teď šlo o skutečné peníze, o skutečnou moc a vliv – peníze na víc zbraní a tím pádem i víc železa, moci a síly.

Když si uvědomil, že pro něj byl důležitější obchod a peníze než lítost nebo alespoň zhnusení nad tím, jakým způsobem si lidé v tomhle světě ubližují, přišlo druhé zamračení.

V duchu se poplácal po rameni. Dokud si tohle všechno uvědomoval, ještě na tom nebyl tak úplně špatně. Ještě pořád byl klad'as; stále byl hrdinou, který světy zachraňuje před zlem.

Aspoň něco, na co se mohl spolehnout.

Prozatím... Možná...

Prošmejdil spáleniště, ale nenašel nic použitelného. Ten, kdo sem přinesl oheň, si na oplátku odnesl všechno ostatní.

Rozbitá stodola zela prázdnotou, jen hrst opuštěných stébel slámy se válelo na hliněné podlaze.

Opřel se o stěnu a přemýšlel.

Něco mu přišlo na tom místě zvláštní. Pak si to uvědomil – puch smrti zesílil.

Nahlédl za další zeď, a jeho pohled spočinul na obrovské díře. Ani se nepřiblížoval – tušil, co najde na jejím dně.

Nakonec zvědavost zvítězila. Co kdyby se náhodou spletl?

Jenže se nespletl. Šestý smysl mu ještě sloužil docela dobře.

Na dně ležela těla bez hlav i hlavy bez těl. Propletené končetiny, osekané trupy, bledé kosti, hnijící maso. Změř lidí i zvířat.

„Zatraceně. To vypadá na pěkně zasranej svět.“

Kromě fialových boláků, kterých si všiml u mrtvol už tam dole u řeky, si jeho vycvičené oko všimlo i jiných detailů. Další dílky, které zapadly na své místo.

Některá těla na sobě měla hluboké jizvy a záseky. Kovář krčil čelo a přemýšlel. Seky a body. Nepříliš široká čepel. Sekery. Snad tesáky.

V hnijící kůži spatřil díry po kulkách. Nešlo o žádné malé průstřely, i čistý průstřel ukazoval na docela velkou ráži, tu a tam spatřil kus vyrvaného masa. Tam kule prošla z těla ven. Odhadl to na starší zbraně, šestnácté nebo sedmnácté století.

„No paráda,“ zamumlal a trpce se ušklíbl. Těsně před průchodem do tohoto světa totiž objevil esesáka se samopalem. To muselo znamenat, že průchodů je víc. A že najít cestu zpátky bude mnohem těžší, než si původně myslel. Nebo jednodušší? Ne... esesák se samopalem... určitě těžší.

Vrátil se do stodoly. Co nejdřív odsud zmizí, ale předtím se ozbrojí.

Ve vysoké trávě našel asi metr a půl dlouhé bidlo, rovné a dostatečně pevné.

Přistoupil k ukřižovanému.

Zatímco páčil hřebík z jeho pravé ruky, přemýšlel, proč jeho jediného ukřižovali, zatímco ostatní naházeli do jámy. A kdo to vůbec byl. Kdo válčí s kým. A proč...

S heknutím konečně hřeb vyrval ven. Mrtvá ruka se svezla dolů a bezmocně visela vedle zohaveného těla.

Kovář od něj odstoupil pryč. Teď by to chtělo ještě provaz, nebo alespoň kus látky. Přemýšlel, že by z mrtvého těla odřezal pruhy kůže, ale hned tuhle myšlenku zavrhl. Jednak neměl čím, a druhak nebyl dost tvrdý na to, aby to dokázal udělat s čistým svědomím.

Nakonec se mu povedlo najít zbytky roztrhané rybářské sítě, která jeho záměru posloužila mnohem lépe. Pevně přivázal hřebík ke špičce a zkusmo dlouhým kopím máchl.

„Dobrý,“ řekl si spokojeně.

Naposledy se rozhlédl. Podél řeky vedla cesta, teď zarostlá a opuštěná. Každopádně – pokud tam vedla cesta, na jejím konci měl šanci najít lidi. A tím pádem i odpovědi.

A kalhoty s košilí.

Slunce se mezitím vyšplhalo vysoko na oblohu a příjemně hřálo – ne moc, ale přesto příjemně. Kovář to odhadl na brzké jaro. Stromy ještě nestihly nahodit zeleň, ale sníh už nadobro zmizel.

Usmál se a řekl si, že ne všechno bude tak zlé.

Pak zaslechl dusot kopyt.

Nezaváhal ani na chvíli. Skočil do největší houštiny ostružiní. Ostatné šlahouny přidaly na jeho tělo další krvavé šrámy. Několikrát se převálil a skončil v kopřivách. Doufal, že tím se jeho smůla vyčerpala.

Zklidnil dech a přimáčkl se k zemi.

Trvalo to chvíli. Slunce probleskovalo mezi korunami stromů, ve vzduchu vířila drobná smítka prachu. Země voněla po kopřivách.

Po cestě přijíždělo osm jezdců. Jeli krokem, nikam nespěchali. Hlasitě se smáli – ten smích se Johnovi nelíbil.

Trochu se nadzvedl, průhledem mezi větvičkami křovin toho však moc neviděl. Hubení koně s vystouplými žebry, celí od bláta. Zdálo se, že jsou v posledním tažení. Chlapi, kteří seděli v sedlech, nevypadali o nic lépe. Dva měli v rukou krátké muškety, další dva v holstrech jezdecké pistole. Všem se u pasu houpal kord.

Téměř okamžitě si zbraně zařadil do kontextu doby a místa. Přeci jenom, agenturní zbrojír ho naučil skutečně hodně, a naučit Kováře něco nového o tomto tématu ukazovalo na skutečného génia.

Muži měli přes sebe potrhané pláště, špinavé košile, rozedrané kalhoty. V botách díry, klobouky pomačkané a propálené.

„Das dorf!“ zastavil ten první koně. Němčinu měl hrubou, s přízvukem, který Johnovi nic neříkal.

„Kdy ji spálili?“

„Tak týden, víc ne,“ odpověděl další. „Trosky ještě nezarostly... třeba budeme mít větší štěstí než minule.“ Tentokrát to byla změť snad všech evropských jazyků, jaké Kovář znal.

„Martin, Kavka, Hanz! Na posluhy!“

A stará čeština. To bylo dobré znamení – konečně věděl, do jaké části světa ho portál zanesl. Po tomhle slovním průjmu měl jistotu, že ať bude mluvit jakýmkoliv jazykem, podezření nevzbudí.

Tři chlapi vyrazili vpřed. Po chvíli se ozval z vesnice jejich hlas. „Das ist gut hier!“ Zbytek tlupy se rozjel vpřed a John osaměl.

Opatrně se plazil pryč. Ať už tihle vojáci byli kdokoliv, nic dobrého z nich nekoukalo. Jenom problémy.

„Hej, tady jsou stopy... někdo tu byl! Motal se nám u kořisti. Musí to být chvíli!“

„Do háje,“ sykl Kovář a zastavil se. Vzpomněl si, že si to štrádoval přes rozbahněnou náves sem a tam.

Přemýšlel, jestli ho najdou.

„Kudy šel, Hanz? Musíme ho dostat!“

„Po cestě. Museli jsme ho minout.“

„Hovno minout, někde se schoval.“

Kovář se po čtyřech plazil pryč. Jestli ten Hanz dokázal najít jeho stopy ve vesnici, určitě si všimne i místa, kde tak spěšně opustil stezku. Musel získat co největší náskok.

„Hier, Herr Fendrych!“

V té chvíli už John Francis Kovář nečekal na nic, zvedl se a dal se na útěk.

Hvozdem práskl výstřel a kulka prosvištěla kousek vedle něj, zpřelámala pár větviček a zaryla se do kmene vysokého jilmu.

První výstřel následovaly další dva. Nezasáhl ani jeden.

„Na koně! Nadjed'te mu.“

Kovář věděl, že daleko neuteče. Sám proti osmi, pěšák proti jezdcům – neměl nejmenší šanci. „Do háje,“ zasípal. Ale vzdát se nehodlal.

Tak schválně, kdo dokáže víc. Jestli osm žoldnéřů svede víc než vytrénovaný agent Equilibri Ferrarius s vojenskou minulostí a zároveň chlap, který si vydobyl uznání indiánských válečníků.

Zakličkoval a zamířil k cestě. Na její druhé straně krajina zase šplhala do kopců – tam získá nad jezdci výhodu.

Přeběhl stezku, koutkem oka si všiml, že se po ní řítí dva jezdci. Ostatní se proplétali mezi stromy. Obkličovali ho.

Další výstřel.

Kulka zahvzdala tentokrát nebezpečně blízko. Cítil závan větru, jak mu proletěla kolem ucha.

Pokud neschovávali ještě další zbraně, zbývaly ještě dva výstřely.

Prásk!

Tak už jenom jeden.

Prásk!

V duchu se zasmál – než stihnou nabít, musí se přiblížit až k němu. A to znamená, že v téhle hře je teď řada na něm, alespoň na pár minut je ve výhodě, než po něm začnou opět střílet.

Přestože by si ještě před chvílí vsadil na ně, jejich kurz povážlivě klesal a překlápěl se na jeho stranu.

První z žoldnéřů jej podcenil. Přirůtil se na koni až k němu, snad ani nečekal, že by ho pěšák mohl ohrozit. Šplhali se do prudkého kopce, kůň řičel a zuřivě škrábal v měkké hlíně kopyty. Ve vzduchu se zablyštěla čepel.

Kovář se v ten okamžik otočil a prudce bodl svou improvizovanou zbraní. Kůň se vzepjal na zadní, aby ráně uhnul, a na prudkém svahu se převrátil na záda. Jezdce uvěznil pod sebou a ten se zapletený do řemení skutálel ze svahu spolu s koněm. Dole u cesty se zvíře zvedlo na všechny čtyři, chlapík zůstal viset za nohu ve třmenu. Nehýbal se.

O jednoho méně.

Kovář se drápal do kopce. Věděl, že zbývající vojáci si už dají větší pozor. Dostal se až na vrchol hřebenu. Rychle se ohlédl. Doufal, že by se jim třeba mohl v lese ztratit, ale byli těsně za ním.

Vyhlídl si nejbližšího a rozeběhl se k němu. Nejlepší obrana je útok, opakoval si v duchu neustále jako náboženskou mantru a doufal, že se ve své víře nespletl.

Zarostlý žoldák v kožené kazajce kopanci popohnal vyhublého grošáka. V ruce držel dlouhý kord. John si všiml, že je zubatý a nese na sobě skvrny od rzi.

Pak už čepel letěla vzduchem.

Kovář byl ještě docela daleko, bez větší námahy se zbrani vyhnul a prudce bodl. Masivní hřeb se zanořil žoldákovi pod žebra, z rány se vyřinula krev a zbarvila grošákův bok. Kopí se zlomilo.

Odrbanec upustil zbraň na zem a svalil se ze sedla. Držel se za bok a nechtělo se mu umřít.

„Ty šelmo! Lotře pojebaný!“ spolu s nadávkami se mu mezi rty prodírala i krev. „Pse! Špinavá fenó!“

Další bod do hrudi jej konečně umlčel.

Kovář sebral ze země kord. Zkusil grošáka chytit, ale ten se poplašeně rozeběhl pryč.

„Mrcho,“ ulevil si.

Kopí nechal ležet na zemi a s kordem v ruce se rozeběhl mezi stromy. Nehodlal těm zbývajícím šesti dát jakoukoliv šanci.

Prásk!

Takže už stihli nabít.

Prásk! Prásk!

Kulky letěly vzduchem, ale nezasáhla ani jedna. Kovář v duchu poděkoval všem svatým, na které si vzpomněl.

Mnoho jich nebylo.

Byl opět v pohybu.

Stromy se kolem něj míhaly jako černé šmouhy, zelené šlahouny větví jej šlehaly do tváře. Na jazyku cítil krev, která mu stékala po obličejí; od krve byl vlastně celý.

Ještě chvíli a nezbude v něm vůbec žádná.

Les tonul v tichu, ptáci nezpívali, vítr nesténal ve větvích. Jen on, jeho sípavý dech, dusot nohou a křik žoldáků za ním.

Bohužel pro něj, ten křik se stále přibližoval.

A k ještě větší smůle hned ze tří stran.

Prásk!

Kovář zařval bolestí a svalil se na zem.

Byl to mžik.

„Zatracená práce,“ šeptal si stále dokola. Teprve potom si uvědomil, že ještě žije a že rána pekelně bolí. Škrábanec čpěl spáleninou.

Nad ním se objevil temný stín. Kobyla. Děravé boty.

Kovář znehybněl.

„Je tu. Dostal jsi ho, Hanz!“

Ostatní hlasy zaznívaly z dálky.

„Oddělej ho!“

Kovář uslyšel cvaknutí kolečkového zámku. V ten okamžik se otočil na záda a prudce švihl kordem. Kobylce sekl do levé přední nohy, kterou měl nejbliž. Ta se vzepjala, kopyta se mu mihla těsně před obličejem, jen tak tak stihl uhnout. Zvíře se svalilo na zem, jezdec se zřítíl hned vedle něj; stačil jeden úder pěstí a přestal nadávat.

John sáhl po jeho pistoli a namířil na nejbližšího žoldáka.

Vystřelil.

Ozvala se rána jako z děla, vzduch čpěl střelným prachem a z hlavně se vyvalil oblak bílého dýmu.

Další výkřik.

Zbývali čtyři.

Utíkal a ztrácel dech. Sázky vypsané na jeho vítězství se opět staly nejistými a pomyslní bookmakeři honem měnili kurz. Nic nepomáhalo, že je bývalý agent v duchu neustále proklínal.

Ani nevnímal dusot kopyt. Viděl mezi stromy stíny, to mu stačilo. Řítily se za ním všichni čtyři, v širokých rozestupech.

Snažil se seběhnout k řece. Třeba by se jim mohl ztratit v proudu.

Řítily se z kopce a na nohou se držel z posledních sil. Zachytával se o kmeny, o větve i o šlahouny ostružiní.

Doběhl k cestě, tam ale zakopl a svalil se na zem. Naštěstí reflexy dokázaly jeho tělo schoulit do parakotoulu dřív, než na něco takového pomyslel.

Zvedl se a na okamžik se otočil. Jeden z žoldáků byl rychlejší než jeho druhové.

Vykořčil proti jezdcovi. Ten se na okamžik zarazil, překvapen náhlou změnou situace. Pak ale kopl koně do slabin a vyrazil přímo proti Kovářovi.

Ten se mírně se rozkročil, kord v pravé ruce, hrot skloněný k zemi. Čekal.

Měl nervy napjaté k prasknutí. Nesměl uhnout příliš brzo ani příliš pozdě. Hleděl do žoldákovy tváře a čekal.

Byl to sotva patnáctiletý hoch. Podobanou tvář zdobily jemné chloupky chmýří. Ret měl rozseknutý a v očích stáří a zkušenost, za niž by se nemusel stydět mnohý padesátník.

V těch očích se skrývaly dějiny války, která pustošila zdejší zemi.

Kovář na okamžik zaváhal. Může zabít děti? Pak ale uhnul před ostřím mladíkovy zbraně a přestal přemýšlet.

Uskočil stranou.

Kůň se prořítíl kolem něj. Než ho stačil voják otočit, vrhnul se po něm zezadu. Chytil jej za ruku a stáhl ze sedla.

Napřáhl se a bodl.

Trefil se přímo do hrdla.

Krev, sténání, slzy. A dětství, které se vynořilo v mladíkových očích; dětství skryté za válečnou mlhou.

Kovář na nic nečekal, nechal si své výčitky na později.

Vyskočil na koně a pobídl jej k cvalu.

Těsně vedle něj se vynořil z hvozdu další žoldák.

Něco vykřikl, ale Kovář mu nerozuměl. Chvíli jeli bok po boku.

Všiml se, že voják má v ruce pistoli, jejíž hlaveň mířila jeho směrem.

Vojákův prst stiskl spoušť; jako ve zpomaleném filmu. Kolečkový zámek se dal do pohybu.

John se sehnul, přitiskl se ke koňské šíji.

Zazněl výstřel. Kůň zaržál a zakopl.

V ten okamžik se Kovář zbavil třmenů a připravil se na seskok.

Poslední klopýtnutí a hřebeček se řítíl k zemi. Kovář seskočil a skutálel se do křovin na straně zarostlé stezky.

Upustil kord.

Zasípal bolestí, jak bokem narazil do ztrouchnivělého pařezu. Na okamžik ztratil vědomí.

Když se probрал, slyšel kousek od sebe obezřetné kroky.

Přitiskl se k zemi a ani nedýchal.

Žoldák musel sesednout.

Pomalou se blížil, v pravé ruce zbraň, levou odhrnoval větve a dlouhé listy kapradí.

Kovář se nehýbal, skrytý za povaleným bukem. Rukou nahmatál kámen s ostrými hranami a čekal. Skulinou u země sledoval vojákovy boty. Levá měla solidní prodřené díry a odpadající podrážka byla svázaná kousky kůže.

„Máš ho?“ ozvalo se z cesty.

Ticho.

Žoldák se naklonil přímo nad Kováře. V ten okamžik dostal ránu kamenem přímo do spánku.

Zhroutil se bez jediného vzdechu.

Kovář si vzal jeho kord a pistoli. Prach v pánvičce, v hlavni kule. Stačilo jen vystřelit.

Vyplížil se z úkrytu a plazil se k cestě.

Pokud dobře počítal, měli by zbývat ještě dva. Ostatní už dodýchali, přestože pro ně měl být snadnou kořistí. Dokázal víc než hrdinové z pohádek. Možná v pohádkovém světě byl a proto ještě žil. Jinak si to vysvětlit nedokázal.

Na cestě stáli dva koně, jeden jezdec.

„Hej, Hanz!“ pokřikoval světlovlasý voják. „Máš ho?“ Mírně se hrbil a netrpělivě poposedával. „Hanz?“

Odpovědí mu byl výstřel.

Zůstal skrytý v křovinách. Zbýval ten poslední.

Dočkal se brzy.

Pomalým krokem přijížděl po cestě, nakloněný vpřed, jak se snažil zjistit, co se stalo. Ztratil klobouk, dlouhé mastné vlasy mu splývaly na ramena.

Měl u sebe dva tesáky. Žádnou střelnou zbraň.

„Moc dobře,“ pomyslel si John.

Když ho jezdec minul, vyskočil z úkrytu a zvedl masivní pistoli.

„Ani se nehni, smrade,“ štěkl.

Jezdec ztuhnul. Pak se začal otáčet.

„Zůstaň zády!“

Poslechl ho.

Jediné štěstí. Když chtěl pistoli nabít, zjistil, že nemá čím. Blafování mu vždycky šlo docela dobře.

„Hezky pomaloučku sesedneš, nebo tě nakrmím olovem, ty prašivej čokle!“

„Was?“

„Nedělej, že nerozumíš. Slyšel jsem tě, jak ti čeština jde moc hezky. Sesedat!“

Voják přehodil nohu přes koňský hřbet a seskočil na zem.

„Ruce hezky nad hlavou!“

Pomaloučku se k mladíčkovi blížil. Chytil pistoli do druhé ruky, za hlaveň. „Ani se nehni, ty svině, jestli chceš přežít!“

Na poslední chvíli se voják pokusil otočit a zaútočit, ale to už dostal pažbou mezi oči.

Teprve v tu chvíli si John pořádně vydechl. Roztřásl se mu ruce, musel se opřít o kolena, aby se nezřítil k zemi. Právě zabil osm válkou proškolených zabijáků. Nevěřil, že je toho schopen. Svět, který prve zmizel v šedivých šmouhách, tu byl zpět. Cesta, les, jarní slunce.

„Do háje,“ zašeptal. Srdce mu bušilo jak o závod. „Tak tohle jsem přežil.“

Stáhl z mrtvého oblečení a navlékl se do širokých kalhot a smradlavé košile. Lepší než nic. Sotva se nasoukal do bot, omráčený žoldák se lehce pohnul.

Kovář stihl ještě v klidu nabít. A když se poslední žijící voják probral, mířil mu přímo do obličeje.